

Й. В. Гете

Вірші

Вечірня пісня художника

Ах, сило творча, в глибині
Всевладно озовися,
Щоб барви свіжі та рясні
З-під пальців полилися!

Душа здригнулась лиш моя —
І прагну все обняти.
Тебе, природо, знаю я,
Тож мушу упіймати.

Я вдячний, що із року в рік
Росту я влад природі,
Що радості шумить потік
Там, де було безводдя.

Любов синовню привітай,
О всеплодюща мати!
В мільйонах бризків водограй
Без краю буде грати.

Мені вказала ти путі,
Мій розум окрилила, —
І в цьому вбогому житті
Горить безсмертя сила.

Знавець і ентузіаст

До дівчини якось я друга повів,
Хотів йому догодити.
Була вона гарна від ніжок до брів,
А свіжа, як перші квіти!

Сиділа вона при ліжку своїм,
Обпершись на ручку-лілею.
Панок з компліментом доволі сухим
Сів гордо напроти неї.

Задерши носа, він оглядав
її то спереду, то збоку.
А в мене мій бідний розум пропав
І геть затьмарилось око.

Одвів мій панок мене до вікна,
Віддав мені дяку ласкаво
І мовив, що надто худа вона
Й надміру вона смаглява.

Вклонився гречно красуні я
І так помоливсь душею:
«О боже! Ти над усім суддя,
Зглянься ж над цим суддею!»

Тоді в галерею я з ним пішов,
Де людськості дух палає.

У серці в мене заграла кров,
Думки зайнялись безкраї.

«О майстре! майстре! — я заволав, —
Хвала за цю мить священну!
Бажаю тобі, щоб ти узяв
Найвродливішу наречену!»

Аж бачу — панок з-під темних брів
Дивиться поглядом строгим
І реєструє божих синів
Весь час за каталогом.

Натхнення палило всього мене,
Душа вагітніла світами...
Йому ж — те вузьке, а те дрібне,
А те не пасує до рами.

Сховався я тоді мерщій в куток,
А груди в огні палали...
Його ж оточив щільний гурток,
Знавцем його всі називали.